

ΙΟΝΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ - ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α'

ΙΟΥΛΙΟΣ 1930

ΔΗΛΩΣΗ

Τὸ παράρτημα αὐτὸ τελείως τοπικοῦ χαρακτήρος εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ σειρά τῆς «Ἀνθολογίας» πού θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἐκδίδεται τακτικὰ στὴν Ἀθήνα σὲ τρόπο ὥστε ὁ φετεινὸς τόμος νὰ ἔχη πάνω ἀπὸ 300 σελίδες. Ἡ καθυστέρησή της ὀφείλεται στὴν ἀπομάκρυνσή μας καθὼς καὶ τοῦ ἐπιμελητῆ μας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ὅμως ἡ ἔδρα της θὰ μετατεθῇ μόνιμα ἐκεῖ καὶ ἡ «Ἀνθολογία» θὰ ἐκδίδεται ἀκαθυστερέρητα πᾶς, μὲ λαμπρότητα καὶ μὲ τὴ συνεργασία ἐκείνῃ τῶν διαπρεπέστερων διανοοῦμενων πού τῆς δίνει τὸ κύρος καὶ τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὴν κάμνει ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα καὶ πολυτιμώτερα περιοδικὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τοπικὸ παράρτημα θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἐκδίδεται παραπλεύρως ὡς σὺς γιορτὲς τῆς ἑκατονταετηρίδος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σημασία τῆς Ἑκατονταετηρίδας Μαριέττας Μινώτου
Πῶς ἀποφασίστηκαν νὰ γίνουν οἱ γιορτὲς.
Τὶ ἰσχυρίζονται οἱ ἀποφασίσαντες τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ. - Τὶ πρέπει νὰ γίνῃ κτλ. . . . Σπύρου Μινώτου
Ἡ Βιβλιοθήκη Δε-Βιάζη. — Διάφορα κτλ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἦρθε ἡ ἅγια ἡμέρα, μεγάλη καὶ χαρούμενη πού
τὸ σκλαβωμένο ἔθνος σηκώθηκε μονομιᾶς καὶ μὲ τ' ἀπα-
ράμιλλα κατορθώματά του στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα
ἔσπασε τὰ δεσμά του καὶ ἀπόδειχνε στὸν κόσμον πὼς κρα-
τοῦσε κρυμμένες τὶς προγονικὲς ἀρετὲς του. Οἱ σελίδες τῆς
ἀρχαίας ἱστορίας ἐπαναλαβαίνονται. Δίπλα στὶς θερμοπύ-
λες, στὶς Πλαταιᾶς, στὴ Σαλαμίνα, τὸ Βαλτέτσι - ἡ Γρα-
βιά, τὰ Ψαρρά, ἡ Χίος, τὸ Μεσολόγγι. Οἱ Σουλιῶτες
κι' οἱ Μανιάτες διαφιλονικοῦν σὰ λεοντάρια τὸ ἔδαφος τῆς
πατρίδας τους. Ἡ ἐποποιῖα τοῦ Ζαλόγγου εἶνε ἡ ἀγνό-
τερη θυσία καὶ ὕμνος στὴν ἐλευθερία. Δίπλα στοὺς ἀρ-
χαίους ἥρωες, οἱ νεώτεροι φωτεινότεροι, θαυμαστότεροι
Μπότσαρης, Καραϊσκάκης, Κολοκοτρώνης, Διάκος,
Μιαούλης, Κανάρης, Ἀνδρουῖτσος καὶ ἄπειροι ἄλλοι, γνω-
στοὶ καὶ ἄγνωστοι. Ἡ ἐλληνικὴ γῆ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν ἐν-
θουσιασμό, καὶ ἡ νίκη στεφανώνει τοὺς ἐπαναστάτες. Δὲν
κουράζονται, δὲν μετροῦν τοὺς ἐχθρούς:

Τὸ θάνατο στὸν πόλεμον τιμὴ τὸν ἔχουν ὅλοι.....

Κι' ἦρθε καιρὸς πού ἡ μαύρη δουλεία ἦταν πιά ὄνει-
ρο, ὅπως ὄνειρο μᾶς φαίνεται κι' ἐμᾶς:

Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ἀέρι
δὲν φυσᾷ τώρα ἐσὺ πλιὸ
στὴν ψευδόπιστην τὸ ἀστέρι
φύσα, φύσα εἰς τὸ Σ τ α υ ρ ό.....

* * *

Μὲ τὴν πνοή τῆς Ἐλευθερίας τὸ ἔθνος ἄρχισε νὰ
ζεῖ, ν' ἀναπνέει, νὰ προχωρεῖ. Στὰ καπνισμένα ἐρείπια
ἄρχιζαν νὰ χτίζονται χωριά, νὰ μετασχηματίζονται πόλεις.
Ἀνοίγονταν δρόμοι, γίνονταν σχολεῖα ἐκκλησίαι, ἰδρύον-
ταν Πανεπιστήμιο, μουσεῖα. Οἱ κάμποι ὀργώνονταν κι' ἀν-
τηλαλοῦσαν χαρούμενα τὰ τραγούδια τῶν ἐλεύθερων δου-
λευτᾶδων. Στὴν περίοδο αὐτὴ τὸ ἔθνος πάλασε ὁλομό-
ναχο, μὲ τὶς ἴδιες του δυνάμεις μὲ χίλια ἐμπόδια. Ὑπῆρ-
χαν κι' ἄλλοι σκλαβωμένοι καὶ πολέμησε καὶ γι' αὐτούς,
ὅπως πάλασε στερνὰ μὲς' στὴν καρδιά τῆς Τουρκίας,
ἀκατάβλητο στὴν ἀπόλυτην προδοτικὴν ἐγκατάλειψιν αὐ-

ὅλους. Ἀλλὰ βάδισε πάντα στὰ ἐμπρός' καὶ κράτησε ψη-
λὰ τὰ μεγάλα του ἰδανικά. Στὸ διάστημα τῆς ἑκατονταε-
τηρίδας εἶχε ἀμέτρητους κλονισμούς καὶ τὸ τελευταῖο πο-
λεμικὸ ἀτύχημα, ἓνα ἀτύχημα πού δὲν κατάβαλε ὅμως
τὸν ἐλληνισμό ἀλλὰ τοῦδωκε μεγαλύτερην ἀκόμη ζωτι-
κότητα. Τὸ ἄστρο τῆς ἐλευθερίας δὲν ἔδυσε ποτέ . . .

* * *

Ἡ Ζάκυνθος καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς καὶ στὸν
ἀγῶνα, καὶ στὴν ἀπολευθέρωση, στάθηκε πάντα πρωτο-
πόρος σὲ πολιτισμὸ, φιλοπατρία, ἀντρεία. Ἔδωσε στὸ ἔθ-
νος ὅτι μπορούσε νὰ προσφέρει τὸ ἀνώτερο. Καράβια ἔ-
φευγαν κρυφὰ φορτωμένα παληκάρια γιὰ νὰ βοηθήσουν
τοὺς ἐπαναστάτες. Ὁ Σολωμὸς τοὺς τραγουδοῦσε τὴν ἐ-
λευθερία. Ἀγωνίστηκε μὲ τὰ ἄλλα ἐφτάνησα γιὰ μιὰν
ἀνόθευτην ἐλευθερία. Ἔδωκε στὴν πατρίδα ἄντρες μεγά-
λους σὲ κάθε στάδιο κι' ἀγκάλιασε κι' αὐτὴ μιὰν ὁμορφη-
ν ἡμέρα τὴν ἐλεύθερη πατρίδα. Γιὰ νὰ νοιώσουμε σήμε-
ρα τὴ σημασία τῆς μεγάλης γιορτῆς, μιᾶς γιορτῆς πού συμμε-
ρίστηκε ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος, πρέπει νὰ μποῦ-
με στὸ πνεῦμα τῆς. Νὰ καλλιιεργήσουμε ψυχικῶς τὸν ἑαυ-
τό μας γιὰ νὰ μπορέσει ἀπερίσπαστος, κατατοπισμένος νὰ
νοιώσει ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ γεγονότος πού συντελέστη-
κε. Νὰ ἀναπολήσουμε τὴν ἐξέλειξη τοῦ ἔθνους ἀνάμεσα
στὴν ἑκατονταετηρίδα. Ὁ πολιτισμὸς, οἱ ἀνακαλύψεις ἄλ-
λαξαν ὁλότελα τὴν ὄψη τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου κι' αὐτὸ
μᾶς κάνει πιά δύσκολο ἀκόμη νὰ κατανοήσουμε τὴ δια-
φορὰ καὶ τὴν ἐξέλειξη. Μὰ ἡ ἐξέλειξη αὐτὴ γιὰ τὴν Ἑλ-
λάδα εἶναι μιὰ ποίηση. Εἶναι ὅχι πιά ἡ ἀγωνία ἐνὸς σκλα-
βωμένου ἔθνους, ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες του, οἱ βλέψεις του, οἱ
προσπάθειές του, οἱ παλμοὶ του, οἱ θυσίες του. Ἡ ἑκα-
τοντίαετηρίδα πού θὰ γιορτάσουμε δὲν εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ
συνειδησιμένα πανηγύρια. Εἶναι μιὰ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ἀπο-
καθάρισις γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀτενίσουμε τὸ παρελθὸν καὶ
τὸ μέλλον ὡς Ἕλληνες, μὲ τὴν ὑπερηφάνεια τῆς δύναμης
καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς φυλῆς μας. Νὰ νοιώσουμε τὴν ἀπο-
στολή μας στὸν κόσμον. Τὰ ἔθνη ἐθαυματούργησαν πάν-

τοτε όταν είχαν τὴ συναίσθησιν αὐτή.

Ἡ ἑκατονταετηρίδα εἶναι ἓνα γενικὸ ἀναβάφτισμα στὴν πίστη μας γιὰ τὸ μέλλον. Ἐνα μέλλον ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀντάξιο τοῦ λαμπροῦ παρελθόντος.

Ζάκυνθος 10) 7) 30

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ

ΠΩΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΑΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ

Στις 24 Ἀπριλίου 1929 ἀπαντώντας σ' ἔγγραφο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἑκατονταετηρίδας ὁ τότε Νομάρχης Ἀθανασιάδης, ἔγραφε:

«Γνωρίζω πρὸς τὸ παρὸν ὅτι ἀπὸ καιροῦ καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἐνεργῶ τοπικὸν ἔρανον διὰ παρεμφερῆ σκοπὸν καὶ συγκεκριμένως διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐρειπωμένης οἰκίας ἔνθα ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς Σολωμός.

Ἐχὼ τὴν γνώμην, ἣν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συμμερίζεσθε ὅτι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας τῆς Ἐλευθερίας ἀΐξει καὶ πρέπει νὰ τιμηθῇ καὶ ὁ ἀσύγκριτος ὑμνητὴς τῆς. Δὲν ἀποκρύπτω δὲ ὅτι ἐσκόπουν ἀκριβῶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὕλην ἀρωγῆς σας, δεδομένου ὅτι ὁ Ποιητὴς, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τιμηθῇ δὲν εἶναι τοπικὴ ἀλλὰ πανελληνίος φυσιογνωμία.»

Στις 24 Αὐγούστου 1929 ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπαντοῦσε:

«Αἱ τοπικαὶ ἐπιτροπαὶ δύνανται νὰ ἐνεργήσουν ἐράνους, ἀποκλειστικῶς ὅμως χάριν τῆς ιδρύσεως τοπικῶν μνημείων, μουσείων ἢ ἄλλων ἀναμνηστικῶν ἔργων, ἅτινα ἐπαρκῶς θὰ χαρακτηρίσουν τὴν συμβολὴν εἰς τὰς ἐορτάς.»

Καὶ στὴς 23 Ἰανουαρίου 1930 ὁ κ. Ἀθανασιάδης ἀναγγέλλοντας τὸν σχηματισμὸν τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ 1) Ν. Μουζάκην, γερουσιαστὴν 2) Α. Ταβουλάρην βουλευτὴν 3) Δ. Ἀμπελοράβδην 4) Δ. Γκοῦσκον (Ἐθνοτραπέζης) 5) Δ. Δάσσην 6) Δ. Ζώην 7) Δ. Ἰθακήσιον 8) Ν. Καιροφύλακα (Ἰονικῆς Τραπέζης) 9) Ἀντ. Καποδίστριαν 10) Φ. Καρρερ 11) Α. Κομοῦτον 12) Λ. Κοργιανίτην 13) Μαριέτταν Μινώτου 14) Π. Μουζάκην Ν. Μπελέτην 16) Ν. Παππᾶν (Νομομηχανικόν) 17) Σ.

Ρώμαν 18) Ἀγγ. Σαλούτσην 19. Π. Φιλιώτην.

μὲ Πρόεδρον 20) τὸν κ. Νομάρχην, μὲ ἀντιπρόεδρον 21) τὸν Δήμαρχον Ζακυνθίων, μὲ ἐπίτιμον Πρόεδρον 22) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καὶ μὲ Γενικὸν Γραμματέα τὸν 23) Π. Κονίδην γυμνασιάρχην, καθὼς καὶ τοὺς:

24) Π. Καλογερόπουλον (Βιβλιοθήκης Βουλῆς) καὶ 25) Α. Μάτεσιν ἀντιπροσώπους παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ, ἔγραφε:

«Κατόπιν εἰσηγήσεώς μου ἡ Ἐπιτροπὴ ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ ἐορτασμὸς τῆς Ἐκατονταετηρίδος ἐν Ζακύνθῳ γίνῃ ἐν τῷ προσώπῳ καὶ εἰς μνήμην τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ. Ὡς ἡμέρα ἐορτασμοῦ ἐπροτιμήθη ἡ 21 Μαΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνθέσεως τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Δὲν ὠρίσθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐορτασμοῦ. Πάντως ὅμως ἀπεφασίσθη ἡ ἐξαγορὰ τῆς ἐρειπωμένης οἰκίας ὅπου ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ χώρου — προσκύνημα εἰς τὸν λόφον Στράνη ὅπου ἐγράφη ὁ Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας — προσκύνημα εἰς τὸν ἱστορικὸν νᾶδον Ἀγ. Γεωργίου τῶν Λατίνων, ὅπου ὠρχίζοντο οἱ Φιλικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Σολωμός. Ἡ σκέψις μου εἶναι ὅπως τὸν πανηγυρικὸν κληθῇ νὰ ἐκφωνήσῃ ὁ ποιητὴς ἀκαδημαϊκὸς Κωστῆς Παλαμᾶς τιθεμένου οὕτω εὐτυχοῦς τέρατος εἰς τὴν ἐξαπλωθεῖσαν ἐσχάτως ἀντισωλωμικὴν προπαγάνδαν καὶ τὴν μωρὰν προσπάθειαν νὰ τεθοῦν ἀντιμέτωποι οἱ δύο κορυφαῖοι μας ποιηταί, ὁ νεκρὸς καὶ ὁ ζῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ὑποφαινόμενος Νομάρχης θὰ ὁμιλήσῃ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς νήσου.»

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμα, ποιητικὸ καὶ πρακτικόν. Μὲ τὴν ἀποχώρησιν ὅμως τοῦ κ. Ἀθανασιάδου τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τὸ ἀγόρασμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ ματαιώθηκες καὶ οἱ γιορτὲς ἀναβλήθηκαν γιὰ τὴς 24 Αὐγούστου γιὰ νὰ συμπίσουν μὲ τὴς γιορτὲς τοῦ Πολιούχου Ἀγίου μας. Ἀτυχέστερη ἰδέα δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπικρατήσῃ διότι 1) Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφιερωθεῖ μιὰ μέρα ὀλόκληρη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἀφιέρωσις τῶν δύο γιορτῶν θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπορροφήσῃ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Καὶ ἐπειδὴ στὴ θρησκευτικὴ γιορτῇ τῆς 24 Αὐγούστου συρροῦν ἀφθονοὶ προσκυνητὲς ἀποκλειστικῶς γιὰ προσκύνημα ὄχι μονάχα ἀπὸ τὰ χωριά ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη, θὰ ἐπροβάλετο τὸ δαίτημα ἢ

νά περιορ.σται ἡ θρησκευτικὴ γιορτὴ νά διακοπεῖ κάθε κίνηση τῶν χιλιάδων τοῦ χιλιάδων τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἡ ματαίωση τοῦ βραδυνοῦ πανηγυριοῦ στὸν Ἄμμο (πατροπαράδοτη συνήθεια) ἢ νά χάσει ἡ γιορτὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας ὅλην τὴν αἴγλη της καὶ σημασία καὶ νά γίνει ἡ μεγαλύτερη θαλασσοποίηση:

2) Ἡ ἐποχὴ λόγῳ τῆς ἀνυπόφορης ζέστης εἶναι ἡ πιὸ ἀκατάλληλη. Ὡς ἀκολουθήσουμε νοερῶς τὸ πρόγραμμα:

Ὡρα 8 1)2 «ἅμα τῇ ἀποβιβάσει ἐκ τοῦ ἀ]πλοίου τῶν ἐπισήμων μετάβασις δι' αὐτοκινήτων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐνθα ψαλήσεται ἐπίσημος δοξολογία».

Φαντασθῆτε τώρα στὴν κοσμοπλημμύρα στὸν Ἅγιο νά γένει μὲ κείνη τὴ ζέστη δοξολογία. Ἐνα λουτρὸ χαμᾶμ γιὰ τοὺς ἐπισήμους.

Ὡρα 9 1)2 «ἔμπροσθεν ἀνδριάντος ἐθνικοῦ ποιητοῦ ἐκφωνηθήσεται ὑπὸ μέλους τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ πανηγυρικὸς λόγος καὶ μετ' αὐτὸν γενήσονται καταθέσεις στεφάνων μετὰ προσφωνήσεων.»

Φαντασθῆτε τὸ μαρτύριο αὐτῶν τῶν δύστιχων ἐπισήμων μεσ' τὸν αὐγουστιάτικον ἥλιο νά παρακολουθοῦν τοὺς λόγους (τὴν ὥρα ποῦ καὶ στὸ πιὸ δροσερὸ καὶ σκιαρὸ ἀκόμη μέρος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα δηλαδὴ ὅπου καταφεύγουν οἱ προσκυνητὲς εὐτυχεῖς νά βροῦν μιὰ καρέκλα καὶ ἕνα ποτῆρι νερὸ παγωμένο, ἢ ζέστη εἶναι ἀποπνυχτική) καὶ νά πέρνουν τὸ φριχτότερο ἡλιόλουτρο μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των, γιατί ἀσφαλῶς θὰ πάθουν ἀπὸ ἡλίαση.

Ὡρα 10 1)4 (ἀδύνατο κατ' ἐμᾶς) «δεξίωσις ἐν τῷ Δημαρχείῳ».

Ὡρα 11 «Ἐπίσκεψις δι' αὐτοκινήτων εἰς Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου καὶ θέσιν Στράνη». Μὲ τί αὐτοκίνητα, κλειστά (ὁπότεν θὰ ἔσκαζαν οἱ ἐπιζῶντες) ἢ ἀνοιχτὰ γιὰ νά ἀποκαοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀναπνεύσουν τὴν ἀφθονή σκόνη ποῦ θὰ τοὺς ἀσπρίζε ὅλους;

Ὡρα 1 «Πρόγευμα εἰς τὰς αἰθούσας τῆς λέσχης Λομβάρδος παρατεθησόμενον παρὰ τοῦ Δήμου.»

Στὸ γεῦμα θὰ παρακαθίσουν τὰ 25 μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ κυρίες των, οἱ Πρόεδροι τῶν κοινοτήτων, οἱ ἀρ-

χῆς τοῦ νησιοῦ, οἱ ὄνταποκριτὲς τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν πολεμικῶν, ἄλλες κυρίες τῆς Ζακύνθου καὶ ξένες 120 πρόσωπα δηλαδὴ (κατ' ἐμᾶς 150).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ φαίνεται ὅτι τείνει ἡ προσπάθεια τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νά εἶναι τὸ τελευταῖο. Ἡ γιορτὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας δὲ θὰ ἀποδυνατωθεῖ ἀπὸ τὸ γεῦμα. Θὰ μπορούσαν νά σκεφθοῦν κάτι θεικώτερο, μονιμώτερο, ποῦ θὰ θύμιζε καὶ στοὺς μεταγενεστέρους τὸ μεγάλο γεγονὸς, περιορίζοντας τὸ γεῦμα ἀποκλειστικῶς στοὺς ἐπισήμους καὶ στὸ Προεδρεῖο τῆς Ἐπιτροπῆς. Βεβαίως οἱ ἐπίσημοι ποῦ θὰ ταλαιπωρηθοῦν ἀφάνταστα θὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτηση νά τονωθοῦν. Ἀλλὰ προτιμώτερον τότε θάταν νά προσκαλεῖτο ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς νά ἐγκαταστήσει σταθμὸ πρῶτων βοηθειῶν διὰ τὰ θύματα, ποῦ ἀσφαλῶς θὰ ἔχομεν πολλὰ ἀπὸ ἡλίαση.

Ὡρα 3 (στὴν καρδιὰ τοῦ Αὐγουστιάτικου μεσημεριοῦ) ἀκοῦτε: Ἐπίσκεψις εἰς Βυζαντινὸν Μουσεῖον καὶ ἄλλους ἱστορικοὺς ναοὺς, καὶ

Ὡρα 6 Ἐπεῖτα ἀπὸ τὸ μαραθώνειο δρόμο ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπίσημος λειτανεία τοῦ Ἁγίου.

Ὡρα 8 1)2 (Τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποῦ θὰ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ γονατιστοὶ νά τοὺς δοθεῖ ἡ χάρις νά ἀναπνεύσουν λίγον ἄερα) κλείσιμο στὴ Λέσχη Ζακύνθος ὅπου θὰ γίνῃ ἀποχαιρετιστήριος δεξίωση ἐνῶ θὰ καίονται τὰ πυροτεχνήματα στὸν Ἄμμο καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ, οἱ φριτοῦρες θὰ ἀναθυμιάζουν, τὰ παστέλια θὰ ἐκθειάζονται καὶ ὁ κόσμος θὰ γλεντοκοπᾷ τρέχοντας ἀπὸ τὸ ἕνα πανηγῦρι στὸ ἄλλο. Θαρρῶ πὼς οἱ ἐπίσημοι θὰ ἀνδειχθοῦν ἥρωες καὶ θὰ καταρρίψουν τὸ ρεκόρ ἀντοχῆς.

Τὶ ἰσχυρίζονται οἱ ἀποφασίσαντες τὸ πρόγραμμα αὐτὸ

Στὴν Ἐπιτροπὴ ὁ κ. Δάσης καὶ κ. Ἰθακήσιος εἶδαν ἀμέσως τὰ τραπὰ τῆς ἡμέρας καὶ διαφώνησαν. Ἐπεκράτησεν ὁμως ἡ ἀντίθετος γνώμη γιὰ δυὸ λόγους. 1) Οἰκονομίας. Χορήματα δὲν ὑπάρχουν. Ἐτσι θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ ἐξόδα σημασιοτολισμοῦ κτλ. ποῦ ὑπόλογίζονται σὲ 40 χιλιάδες, καὶ ποῦ θὰ γίνουν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐχομε ἀντιρροήσεις. Θὰ θυ-

μοῦνται ὅλοι τῇ θαυμάσια γιορτῇ τοῦ Φώσκολου. Ἡ Ἐπιτροπὴ τότε ἐδαπάνησε μόνο 34 χιλιάδες, (στὴ μετάκληση τοῦ καλλιτέχνου διὰ τὴν διακόσμησιν (3,000), στὸν θαυμάσιο σημαϊστολισμὸ, στὴ διακόσμιση τῆς Νομαρχίας, στὸν ὑδροχρωματισμὸ τῆς αἰθούσης «Λομβάρδου», στ' αὐτοκίνητα, βαρκάρηδες κτλ. Ἀπίστευτο ἀλλ' ἀληθινό. Τὶς σημαῖες δανειστήκαμε ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα (πρᾶγμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ τώρα). Ἐπομένως ἡ ὠφέλεια, ἂν συμπτυχθοῦν οἱ γιορτῆς, δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 10,000, ἐνῶ οἱ γιορτῆς θὰ ἀποτύχουν καὶ τὸ νησι θὰ ζημιώσει χάνοντας τὴν κίνηση ποὺ θὰ γινόταν σὲ μιὰν ἄλλην ἡμέρα. 2) Προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ξένοι θὰ ἔβλεπαν τὶς χιλιάδες τοῦ λαοῦ, θὰ τὶς ἐξελάβαιναν γιὰ ἐνθουσιασμὸ ἐθνικὸ καὶ ἔτσι ἡ Ζάκυνθος θὰ ἔκανε ψεύτικη φυγούρα. Εἶναι ἀστείον. Ὁ Ζακυνθινὸς λαὸς θὰ ἔδειχνε τὸν ἴδιον συναγεμὸν, καὶ θὰ ἀντιλαμβάνοταν ἀληθινὰ τὴ σημασίαν τῆς γιορτῆς σὲ ὅποιανδήποτε ἄλλῃ μέρᾳ.

Συμπέρασμα — Τὶ πρέπει νὰ γίνῃ

Ν' ἀναβληθοῦν οἱ γιορτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος τὸ θέλει. Τὸ ἐζητήσαμε μὲ ὑπόμνημα στὸν κ. Νομάρχην καὶ μὲ ἄρθρον μας στὸ «Φιλελεύθερον» ποὺ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδιοκιμασίας. Θὰ ταλαιπωρηθοῦν οἱ ξένοι. Ὁ κ. Δήμαρχος καὶ οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ νοιώθουν τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ τύχην των νὰ γιορτάσουν αὐτοὶ τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς Ἀνεξαρτησίας. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Κοινότητες. Θὰ διοργανωνοῦν οἱ γιορτῆς, μὲ τρόπο ποὺ καὶ ὁ λαὸς θὰ καταλάβαινε τὴ σημασίαν τους καὶ οἱ ξένοι θὰ ἐφενγαν ἐνθουσιασμένοι, τὸ φθινόπωρον ποὺ καὶ στὸ ὑπαιθρον καὶ σὲ κλειστὸ χωρὸν θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ἀνέτως συγκεντρώσεις καὶ διαλέξεις στὸ θέατρο ὅπου θὰ μιλοῦσαν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχουν νὰ δείξουν τὸ καλύτερον σὲ διανοήσῃ, καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἐρχόταν νὰ προσκυνήσῃ τὴν προνομιακὴν σὲ φύσιν καὶ δοξασμένην γε-

νήτρα ἀθάνατων τέκνων, τὴν ἐστία τοῦ ἀγνωτέρου πατριωτισμοῦ καὶ τῆς θερμότερης φλόγας τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας ποὺ ὕμνησεν ὁ μέγας Σολωμὸς καὶ ποὺ ἠλέκτρισε καὶ θὰ ἠλεκτρίζει νέους καὶ γέροντας προκαλώντας τὰ ἀγνότερα ῥίγη πατριωτικῆς συγκίνησης.

Σπύρος Μινώτος

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

Ἔχομε τὴ συναίσθηση πὼς τὸ εἰλικρινές μας ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ διάσωση τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἀξέχαστου δασκάλου μας κανεὶς καλῆς πίστεως δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀμφισβητήσῃ. Κανενὸς τὸ ἐνδιαφέρον δὲν εἶναι δυνατό νὰ εἶναι μεγαλύτερον, ἀγνότερον καὶ πιὸ ἀνυστερόβουλον.

Διαβάσαμε λοιπὸν μὲ ἀπορεία, ἐκπληξῇ καὶ πικρίᾳ τὸ σημείωμα στὶς «Μοῦσες» γιὰ τὴ βιβλιοθήκην Δε-Βιάζην. Ἀνατρέπουμε τὰ ἐπιχειρήματα:

1) Ὅσοι ἔχουν ἰδέαν ἀπὸ βιβλιοθήκης, ὅσοι ξένοι ἐπεσκέφτηκαν τὴ Δημοσίαν βιβλιοθήκην, γνωρίζουν πὼς ὁ τρόπος τῆς καταγραφῆς τῆς εἶναι προχειρότατος, ἀτελέστατος. Πολλὰ φυλλάδια ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια δὲν ἔχουν καταγραφῇ ἀκόμη. Οἱ κώδικες δὲ καὶ τὰ χειρόγραφα εἶναι ἀστείότατα καταγραμμένα.

2) Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν θὰ ἦταν ἀληθινὸ ἐγκλημα νὰ καταγραφῇ καὶ ἡ Βιβλιοθήκη Δε-Βιάζην. Τὶ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ; Ἀς ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ὁ μόνος ἀρμόδιος, ὁ ἐπιφανὴς συμπολίτης μας καὶ ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Δημ. Μάργαρης (βλ. Ἰόνιον Ἀνθολογία, τεῦχος 3 - 4, Ἰούνιος - Ἰούλιος 1927)

«Τὰ βιβλία τοῦ Δε-Βιάζην ἀποτελοῦν ἓνα θαυμάσιον ἄξιον λόγου, γιὰ τὸ εἶναι σπάνια καὶ δυσεύρετα καὶ ἰσως ἀπὸ αὐτὰ βγοῦν στὸ φῶς νέες ἐρευνες ἱστορικῆς, βιογραφικῆς, φιλολογικῆς. Εἶναι γνωστὸ τοῖς βιβλιολόγοις καὶ βιβλιογράφους πὼς μεταξὺ τῶν βιβλίων ποὺ θεωροῦνται σπάνια εἶναι τὰ φυλλάδια καὶ αἱ διατριβές, γιὰ τὸ ἕνεκα αὐτῆς τῆς φθούρας τους, ὅπως εἶναι λεπτὰ φυλλαδάκια, πολλὰς φορὲς τυπωμένα σὲ λίγα ἀντίτυπα, χάνονται εὐκόλως καὶ γι' αὐτὸ κατανοῦν πιὸ σπάνια. Ἐπειτα καὶ τὰ δικά του ἀκόμη δὲν βρί-

σκονται εύκολα γιατί πολλά δημοσιεύτηκαν σ' έφημερίδες, περιοδικά ή ήμερολόγια έπαρχιακά που τὰ στερούνται ακόμη και οί δυο μεγάλες βιβλιοθήκες της Πρωτεύουσας.

Είναι καθήκον τιμής για τὸ Δῆμο της Ζακύνθου, καθήκον απέναντι στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων, ή πολύτιμη αὐτή συλλογή ν' ασφαλίσθῃ ἀπὸ κάθε ἀπώλεια και φθορά. Πρέπει νὰ ληρθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα που ή Βιβλιοθηκονομική ἐπιστήμη και πείρα ὑποδεικνύουν για τὴν ἐξασφάλισή της, για τὴν ταξινόμησή της, για τὴ διατήρησή της και για νὰ γίνει γνωστὸν ἀκόμη τι ὕλικὸν περιέχει και νὰ μποροῦν οί ἄνθρωποι της ἐπιστήμης και τῶν γραμμάτων νὰ βοηθοῦνται και νὰ πέρνουν ἀπὸ καὶ ὅτι θὰ τοὺς ἦταν χρήσιμο στήν ἐργασία τους. Ἀλλοιώτικα εἶναι κίνδυνος νὰ χαθοῦν, νὰ σκορπιστοῦν, νὰ πουληθοῦν, ὅπως ἔγινε γι' ἄλλους θησαυροὺς ἱστορικοὺς και καλλιτεχνικοὺς τῆς Ζακύνθου».

Ἐρωτᾶμε λοιπὸν τὸ σεβαστό μας φίλο κ. Ζώη: Ποιὸς θὰ καταγράψει τὰ πολύτιμα αὐτὰ φυλλάδια, ἐφημερίδες και τὴ σπουδαιότατη ἀλληλογραφία τοῦ Δε-Βιάζη; Στὸν κ. Κονοφάο ἔχομεν ἀπερίοριστη ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ εἶναι ἕνας ἀπλοῦς βιβλιοφύλαξ δίχως καμίαν ἐιδικότητα. Μπορεῖ νὰ κάμει μιὰ τέτοια σπουδαιότατη και κουραστικώτατη ἐργασία; Διαμαρτύρεται ὁ ἴδιος. Καὶ ἔπειτα εἶναι σοβαρὸ νὰ ἰσχυριστεῖ κανεὶς πὼς θὰ μπορούσε νὰ παραβληθεῖ μετὰ τὴν ἐργασία ἑνὸς ἐπιστήμονος που εἰδικεύτηκε χωριστὰ σὰν τὸν κ. Παπαγιαννόπουλο; Γιατί νὰ φέρουμε ἀντίδραση; Γιατί νὰ θέλουμε νὰ ἐμποδίσουμε ἕνα ἐπιστημονικὸ ἔργο πολυτιμώτατο; Δὲν πρόκειται περὶ «τίτλων φανταστικῶν» ὅπως λένε οί «Μοῦσες». Ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος ἐργάστηκε ἐπιστημονικά, παρακολούθησε μαθήματα παλαιογραφίας ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Σωτηρίου (ἀκαδημαϊκὸν) και Γ. Βέη, ὑποχρεωτικὰ φροντιστήρια ἑνὸς ἔτους σὲ διάφορα χειρόγραφα τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου και Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἕνα δὲ ὁλόκληρο μῆνα ὑπὸ τὴν ἀφοσιωμένην ὁδηγία τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σωτηρίου περιεργάστηκε κειμήλια, χειρόγραφα και ἀνεκτίμητους κώδικες εἰκοσι μονῶν στὸ Ἅγιο Ὅρος. Ἀλλὰ και ή σπουδαιότατη ἐργασία του, τὸ συμπλήρωμα τῆς περίφημης Bibliographie Jonienne τοῦ διασημοῦ Pernot εἶναι ἕνας τίτλος που ἐπέσυρε τὴν προσοχή τῶν ἐπιστημόνων και τοὺς ἐπαίνους διαπρεπῶν ἐλλήνων και ξένων (ὡς ἀναφέρουμε ἕναν: τὸν ἀκαδημαϊκὸ κ. Ἀνδρεάδη). Ἡ ἐπιστημονικὴ καταγραφή του τῆς Γριζχνίου Βιβλιοθήκης εἶναι ἕνα ἔργο πρωτότυπον και

μοναδικὸ στὴ Ζακύνθο και τίτλος τιμῆς για τὴν Μητρόπολη. Καὶ οί ἐν γένει δημοσιεύσεις του δείχνουν ἕναν σοβαρὸ ἐπιστήμονα με ἀξίαν. Ἐπειτα εἶναι συγκινητικὴ ή προσπάθεια τοῦ σεμινοῦ νέου κ. Παπαγιαννοπούλου, φτωχότατου νέου, που δουλεύοντας τὴν ἡμέρα για νὰ σπουδάζει τὴ νύχτα, με τὴν ἐντιμότητά του κατόρθωσε νὰ παρακολουθήσει ἀνώτερα πανεπιστημιακὰ μαθήματα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνουμε ὅλοι μας και τὸν ὑποστηρίξουμε. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ὑποστηρίξει κανεὶς νέους που ποτὲ δὲ θὰ ἀναδειχθοῦν οὔτε θὰ κάμουν τίποτα τὸ σοβαρὸ. Πρέπει νὰ ὑποστηρίξει και τοὺς νέους που ἔχουν ἀξία και που οὕτως ή ἄλλως θὰ ἀναδειχθοῦν.

Ἐπειτα δὲν πρόκειται τώρα για ὑποστήριξη. Πρέπει ὅλοι νὰ σκεφτοῦμε και νὰ φροντίσουμε πὼς τελειότερα θὰ καταγραφεῖ και θὰ ἐξασφαλιστεῖ ή πολύτιμη βιβλιοθήκη. Ἐνας τρόπος ὑπάρχει. Στὴν τιμητικὴ θέση τοῦ ἐφόρου τῆς Φωσκολιανῆς πρέπει νὰ διοριστεῖ ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος, ὁ μεταφραστὴς τῶν «Τάφων», ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων και λόγιος κ. Δάσης που τὴ ζωὴ του ἀφιέρωσε στὰ γράμματα. Νὰ διατηρηθεῖ βιβλιοφύλαξ ὁ κ. Κονοφάος ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἐγγύηση. Καὶ νὰ προσληφθεῖ μετὰ τὴν ἐποπτεία και βοήθεια ἑνὸς δημοτικοῦ ὑπαλλήλου και ἑνὸς τῆς Νομαρχίας ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος νὰ τὴν καταγράψει ἐπιστημονικῶς σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ ποτὲ νὰ κλαπεῖ.

Ὅσο για τὴν ἀνέκδοτη ἐργασία τοῦ ΔεΒιάζη πρὸς ἀποφυγὴ κάθε παρεξήγησης προτείνουμε νὰ δοθεῖ στὸν εἰδικὸ κ. Ζώη πρὸς ταξινόμηση και δημοσίευση.

Μιλοῦμε εἰλικρινὰ. Θὰ θέλαμε νὰ ἀποκατασταθεῖ ὁμόνοια ὅλων τῶν λογίων που θάφερνε πολλὰ καλὰ στὸν τόπο. Ἐχτιμοῦμε ἀπόλυτα και σεβόμαστε τὴν ἀφοσίωση τοῦ κ. Ζώη στὰ γράμματα και στήν ἱστορία. Γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβχιοι πὼς δὲν θὰ ἐπιμένει στὸ σημεῖωμά του που θὰ ἔγραψε ἀσφαλῶς σὲ ὦρα θυμοῦ. Γιατί ἀλλοιώτικα ή ἱστορία δὲ θὰ μπορούσε νὰ δικαιολογήσει πὼς στάθηκε ἐμπόδιο σ' ἕνα ἔργο χρησιμώτατο, στήν ἐπιστημονικὴ καταγραφή και περίσωση δηλαδὴ τῆς Βιβλιοθήκης ΔεΒιάζη. Ἐλπίζουμε ἀντίθετα πὼς θὰ βοηθήσει σ' αὐτό. Κι' ἐλπίζομεν ἀκόμη πὼς ὁ Νομάρχης μας, ὁ κ. Δημάρχος, τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο, θὰ κατανοήσουν τὴν ἀνάγκη αὐτὴ και θὰ ἐνεργήσουν ὅπως ὀφείλουν νὰ ἐνεργήσουν. Ἀλλέως τὸ ἐπαναλαβαίνουμε ή Βιβλιοθήκη κινδυνεύει....

γιά την αγορά τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ μέ τὰ χρήματα πού θά δαπανηθοῦν ἄσκοπα σέ γεύματα καί δεξιώσεις καί συνηγορεῖ γιά τήν ἀνάθεση στόν κ. Παπαγιαννόπουλο τῆς καταγραφῆς τῆς Βιβλιοθήκης Δε-Βιάζη.

—Στό «Ἔθνος» τῆς ἴδιας ἡμέρας καταπληκτικό σημεῖωμα (φανατικοῦ ἀντισολωμιστοῦ καθὼς φαίνεται) πού ὄχι λίγο καί πολύ θέλει νά πεῖ πῶς ἡ Ζάκυνθος δέν ἐνδιαφέρεται γιά τὸ Σολωμό, πού καλύτερα εἶναι ν' ἀφήναμε στήν ἡσυχία του. Τίποτε τὸ λιγότερο ἀληθινό. Ἡ Ζάκυνθος εἶναι περήφανη γιά τὸν ποιητὴ της κι' ἀπὸ χρόνια γίνεται λόγος γιά τὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ πού γεννήθηκε ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας. Καί πρέπει τὸ Κράτος, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες νά συνδράμουν ὥστε τὸ σπίτι αὐτὸ νά γίνῃ ἐθνικὸ κειμήλιο. Εἶναι αἰσχρὸς νά γιορτάζουμε τὴν Ἐκατονταετηρίδα τῆς Ἐλευθερίας μας καί ν' ἀφήνουμε τὸ σπίτι τοῦ ὁμηγερέως σὲ τέτοια χάλια.

—Στό παραπάνω σημεῖωμα τοῦ «Ἔθνους» ἀπάντησε μ' ἐπιστολὴ στό »Ἐλεύθερο Βῆμα» ἡ Κα Μαριέττα Μινώτου.

—Στό «Φιλελεύθερο» ἄρθρο τοῦ κ. Σπύρου Μινώτου πού δείχνει τὸ παράλογο τῆς σύμπτυξης τῶν δύο γιορτῶν - Ἐκατονταετηρίδας καί Ἀγίου Διονυσίου. Ἐτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

—Στὴν «Ἐστία» (19 Ἰουνίου) σημεῖωμα γιά τὴ «Σχολάζουσα Βιβλιοθήκη Δε-Βιάζη».

—Ἀληθινὰ συγκινητικὸ εἶναι τὸ εἰληκρινὲς ἐνδιαφέρον τοῦ νέου Νομάρχου μας κ. Τράκα γιὰ τὸν τόπο μας.

Ἀκαταπόνητος καί μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νά τὸν ἀνορθώσει ἐργάζεται μὲ ἀφοσίωση γιά κάθε τοπικὸ ζήτημα καί μὲ ταχεῖαν ἀντίληψη τὸ ἐπιλαμβάνεται.

—Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρου τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Ζακύνθιου «Ἀγρότη». Ἐξὸν ἀπὸ τίς χαρακτηριστικὰς «Πινακίδες», καί ἄρθρο τοῦ εἰσαγγελέα κ. Ἀργυρόπουλου, ἔχει ἓνα ἐμπνευσμένο ἄρθρο τοῦ πῶς νά γίνουν οἱ γιορτὲς τῆς Ἐκατονταετηρίδας, πού ἐπιδοκιμάζουμε πλῆρως. Ὁ κ. Ἀμπελοράβδης ἔχει εἰσφορὰς ὁμογενῶν γιά τὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ κι' ἐρωτᾷ δίκαια τί θά γίνῃ. Ὑπερθεματίζει ἐπίσης γιά τὴν ἀνάθεση στό ἔντιμο νέο κ. Παπαγιαννόπουλο τῆς καταγραφῆς τῆς Βιβλιοθήκης Δε-Βιάζη.

—Στὴν «Πρωτὰ» (13 Ἰουλίου) ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ζῶν του ἐναντιοῦμένου γιά θρυλούμενη ἀντικατάσταση λόγφ ὀρίου ἡλικίας τοῦ κ. Ζῶν ἀπὸ τὸ ἀρχαιοφυλοκεῖον. Συνηγοροῦμε κι' ἐμεῖς κι' ἐλπίζομε νά ἀποσοβηθεῖ ἡ ἀδίκη, ἄσκοπη καί ἐπιζήμια αὐτὴ ἀπόλυση ἑνὸς λογίου πού ὑπερέστη 32 χρόνια.

—«Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ» τοῦ Στρατῆ Μυριβίλλη. Εἶναι τὸ ὠραιότερο πού ἔχει γραφεῖ γιά τὸν πόλεμο. Ἀναμνήσεις, ἐπισόδια τρώμος, πανικός, χτηνωδίες, ἀγριότητες. Θά σὰς μείνῃ ἀλησιμῶντο. Πωλεῖται 50 δραχμῆς. Κριτικὴ στό ἐπόμενο.

Ἀγοράζετε τὸ «Ἀγκάθι».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΗΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.3.41.Φ2.0015